

Arrest

nr. 246 378 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder : X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij A. H., een in België geboren twee jaar oud meisje van Palestijnse origine die in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar moeder N.A.H.M., dient

beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 20 november 2019, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2019 werd in naam van verzoekende partij, als begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming ingediend door haar moeder. In het kader hiervan vond op 31 oktober 2019 een gehoor op het Commissariaat-generaal plaats waarbij de moeder van A.H. werd gehoord.

2.1. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt." Op grond van deze bepaling worden de door verzoekende partij haar moeder ingediende verzoeken om internationale bescherming vermoed/geacht eveneens in naam van de haar vergezellende kinderen te zijn ingediend.

2.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

De memorie van toelichting bij voormeld artikel van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: "De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Thans is hier geen sprake van.

3. De bestreden beslissing, waarbij het verzoek om internationale bescherming van de tweejarige A. H. niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, stelt vast en bepaalt o.a. als volgt:

"Uw moeder haalt in uw hoofde aan dat ze hoopt dat u en uw zusjes in veiligheid kunnen leven en verwijst in kader hiervan naar de gevechten en de verschillende groeperingen die actief zijn in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het gegeven dat de situatie in Libanon actueel niet stabiel is (CGVS p.3). Deze door haar aangehaalde motieven zijn echter te algemeen om hieruit een situatie van persoonlijke onveiligheid te kunnen afleiden. Wat betreft haar bemerking dat 72 beroepen niet toegankelijk zijn voor Palestijnen en Palestijnen moeilijk toegang krijgen tot universiteiten, oa. omdat de hoge inschrijvingsgelden moeilijk haalbaar zijn, dient dezelfde opmerking te worden gemaakt (CGVS p.3). Wat betreft haar bemerking dat u en uw zussen ambitieus zijn, jullie willen studeren, een toekomst willen uitbouwen en jullie niet zullen kunnen werken in Libanon, dient opgemerkt dat dit momenteel te hypothetisch is om hieraan een conclusie te kunnen koppelen (CGVS p.3). Gevraagd hoe het er in haar familie aan toe gaat in kwestie huwelijken, stelt ze 'er zijn sommigen die denken dat een minderjarig meisje moet huwen', een antwoord waaruit blijkt dat niet iedereen in de familie deze mening is toegedaan. Gepeild hoe ze zal reageren wanneer haar dochters niet zullen willen huwen maar willen studeren, blijkt uit haar verklaringen dat ze vindt dat haar dochters zelf moeten kunnen kiezen, maar dat de grootouders zich in jullie leven inmengen en geen open geest hebben. Gezien ze duidelijk aangeeft dat zij en haar echtgenoot voorstanders zijn van een vrije keuze werd er haar gevraagd hoe ze

(grootouders) hierop zouden reageren, waarop ze niet verder kwam dan 'je weet nooit of je problemen met de familie zal hebben' (CGVS p.6). Uit het geheel van bovenstaande verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat u en uw zusjes niet in de mogelijkheid zouden verkeren later hieromtrent zelf een keuze te maken, dit hoeft geen verder betoog. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen."

Voorts wordt in de beslissing gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de veiligheidssituatie in Libanon en op grond hiervan oordeelt de commissaris-generaal dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster A. H. het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Het verzoekschrift beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee de in de bestreden beslissing gedane bevindingen evenwel niet worden weerlegd, noch ontkracht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij (haar raadsman) bepaalde zaken in de bestreden beslissing leest die er echter niet in staan, zoals waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "Overwegende dat het C.G.V.S. aan de verzoekende partij verwijt dat zij niet een begin van bewijs bijbrengt om haar verhaal geloofwaardig te maken". Immers, nergens wordt in de bestreden beslissing gewezen op een gebrek aan begin van bewijs, laat staan dat dit verzoekende partij wordt verweten. Haar kritiek berust aldus op een foutieve lezing van de bestreden beslissing, waardoor haar argumentatie feitelijke grondslag mist en niet dienstig is.

4.3.1. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van de moeder van A. H., dat op grond van artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens in naam van A.H. en haar zusjes werd ingediend, nam het Commissariaat-generaal op 17 augustus 2018 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters moeder ging in beroep tegen die beslissing, hetgeen resulteerde in 's Raads arrest nr. 222 282 van 5 juni 2019 waarbij hun moeder werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat: (i) aan de door verzoeksters moeder aangehaalde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet het kamp Ayn al-Hilwah te verlaten geen geloof kan worden gehecht, (ii) hoe dan ook de ingeroepen problemen zich alle afspeelden in het kamp Ayn al-Hilwah en verzoeksters moeder niet aantoonde dat zij zich niet in Rashidieh, waar zij blijkens haar verklaringen nagenoeg steeds heeft gewoond en nooit problemen heeft gekend, bij haar moeder of bij haar echtgenoot die ondertussen ook terug in dat kamp verblijft, zou kunnen vestigen in geval van terugkeer naar Libanon, (iii) verzoeksters moeder er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt, (iv) zij niet aantoonde dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, en (v) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeksters moeder niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA en burgers in Libanon heden geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De moeder van A.H. diende nadien een volgend verzoek om internationale bescherming in dat door het Commissariaat-generaal op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard. Zij ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Beide verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters moeder werden overeenkomstig artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens namens verzoekster A. H. en de overige haar in België vergezellende minderjarige kinderen, verzoeksters zussen, ingediend. De beslissingen die hierin werden genomen betreffen definitieve beslissingen.

4.3.2. In het verzoekschrift wordt, zonder dat hierover informatie wordt bijgebracht, o.a. gewezen op het volgende: "Er zijn 72 beroepen die door de Libanese autoriteiten ontoegankelijk zijn gemaakt voor

Palestijnen, waaronder de vrije beroepen en de ambtenaren, die voorbehouden zijn aan Libanezen. Als de klagende partij dit goed weet, zal het onmogelijk zijn om dit beroep uit te oefenen, zelfs als zij toegang heeft tot studies om dit te bereiken". Dit werd ook eerder al door verzoekende partij haar moeder tijdens het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2019 aangehaald. Tevens wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat "In dit kamp van Ayn Al Hilwa, gedomineerd door een religieus conservatisme, is het zeker dat de verzoekende partij vroeg of laat de religieuze conservatieve wetten zal moeten naleven. De rol van vrouwen in de traditionele samenleving is huisvrouw zijn. Ze heeft duidelijk gemaakt dat ze een carrière wil voortzetten. De verdedigende partij weet heel goed dat ze dit werk nooit zal kunnen doen als ze terugkeert naar Libanon. Het is daarom een eerste geweld tegen dit meisje".

De Raad duidt er vooreerst op dat waar het verzoekschrift wijst op het "zeer conservatief moslimkamp (Ayn al Hilwa)", in voormeld arrest in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder genomen, werd vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoeksters moeder niet aantoonbaar dat zij zich (met haar gezin) bij een terugkeer in Libanon niet in het haar erg bekende en vertrouwde kamp Rashidieh kan vestigen.

Daarnaast dient te worden bevestigd dat de feiten die zich daar volgens de moeder van verzoekster A.H. in dat kamp Ayn al Hilwa zouden hebben afgespeeld, bij voormeld arrest in het kader van verzoekende partij haar moeder haar eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden en dat dus, zo weze herhaald, werd vastgesteld dat hoe dan ook die problemen zich alle in het betreffende kamp afspeelden en door verzoeksters moeder niet werd aangetoond of aannemelijk gemaakt dat zij zich (met haar gezin) niet in Rashidieh kan vestigen, alwaar hun moeder blijkens haar verklaringen gedurende de lange tijd die ze er verbleef geen problemen kende.

Wat het feit betreft dat verzoekster A.H. en haar zusjes in de toekomst bepaalde studies en werk willen doen, doch Palestijnen in Libanon vele beroepen niet mogen uitoefenen –opmerkelijk is dat verzoeksters moeder ten aanzien van de commissaris-generaal o.a. verklaarde dat zij ambitieuze dochters heeft, dit terwijl A.H. heden nog maar 2 jaar oud is, waardoor de ambitie waarvan sprake niets meer betreft dan woorden die haar moeder haar dochter in de mond wil leggen-, stelt de Raad vast dat hun moeder reeds op een gelijkaardige wijze zulke discriminatie aankaartte bij haar verzoek om internationale bescherming. In voormeld arrest nr. 222 282 van 5 juni 2019 werd dienaangaande het volgende opgemerkt:

"Waar verzoekster nog informatie neerlegt waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maakt met het louter neerleggen van algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die haar leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Het louter neerleggen van informatie over de discriminatie die Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekster dient dan ook in concreto aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor

het leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster bracht immers noch tijdens haar gehoor, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.”

Ofschoon de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is, is, zoals eerder in voormeld arrest al werd opgemerkt, het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende om te besluiten dat in hoofde van verzoekster A. H.- van wie eender welke studie- en/of jobkeuze, gelet op haar erg jonge leeftijd, hoe dan ook nog verre toekomstmuziek is- een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen in grote mate van de arbeidsmarkt worden uitgesloten door de Libanese wetten, volstaat niet om aan te tonen dat A. H. in Libanon werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Verzoekster A. H. dient in concreto aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor het leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster A. H., van wie de vrees overigens hypothetisch is, brengt geen concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Opmerkelijk is overigens dat in het verzoekschrift zowel wordt opgemerkt dat “Ze heeft nooit in Libanon geleefd” (sic.), als dat “de verzoekende partij niet veel naar school gegaan” is “in Libanon”. Het spreekt voor zich dat verzoekende partij A.H., die op 3 januari 2018 in België werd geboren en hier sedertdien verblijft, geen school heeft gelopen in Libanon. Dat zij er geen schoolcarrière zou kunnen aanvatten in de toekomst en op de arbeidsmarkt actief zal kunnen zijn in Libanon mag uit niets blijken. Enige eventuele vrees dienaangaande is louter hypothetisch.

4.3.3. Eveneens geheel hypothetisch is dat de grootouders van A.H. in de toekomst een (uit)huwelijk(in) van A.H. zouden eisen. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande pertinent in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Uit niets blijkt, en het verzoekschrift komt, net als eerder de moeder van A.H. tijdens het persoonlijk onderhoud, niet verder dan louter persoonlijke vermoedens en veronderstellingen zonder evenwel over enige concrete indicatie of zekerheid te (lijken te) beschikken, dat A.H. bij een terugkeer in Libanon effectief in het huwelijk zal moeten treden (en zo eventuele studies niet zal kunnen aanvatten dan wel zal moeten stopzetten). Uit hetgeen verzoeksters moeder eerder verklaarde blijkt overigens dat zij alsook haar man een mogelijke dergelijke wens van de grootouders niet delen en er integendeel achter staan dat hun kinderen zich ten volle kunnen ontplooien. De in hoofde van verzoekster A. H. aangebrachte eigen elementen zijn, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, hoe dan ook te algemeen om hieruit in haar hoofde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Libanon af te leiden.

4.3.4. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of verzoekster A.A.H. al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is in casu dan ook niet aan de orde.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij aan dat zij jong en verwesterd is vermits zij hier in België is opgegroeid en nooit in Libanon heeft gewoond. Zij wijst erop dat zij en haar zussen als meisjes problemen zullen krijgen gelet op hun leeftijd en hun kwetsbaarheid. Verzoekende partij stelt dat in haar geval terugkeer onmogelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumentatie en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij evenwel ook maar enigszins *in concreto* ingaat op, laat staan concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in de beschikking van 28 september 2020 wordt vastgesteld in een ander daglicht (kunnen) plaatsen.

De Raad herhaalt de grond in voormelde beschikking waarbij erop wordt gewezen dat *“in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder geen uitspraak”* wordt gedaan *“over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of verzoekster A.A.H. al dan niet eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.”* Zoals eerder in de beschikking van 28 september 2020 werd vastgesteld, is er van dergelijke elementen geen sprake. Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op en toont het tegendeel niet aan.

Daargelaten dat verzoekende partij dit nooit eerder, laat staan al uitdrukkelijk en omstandig aanbracht, wijst de Raad erop dat in zoverre verzoekende partij een vrees puurt uit het feit dat zij jong is en verwesterd zou zijn daar zij hier in België is opgegroeid en nooit in Libanon heeft gewoond, het louter aanhalen van een vrees of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter hypothetische vrees, zoals die door verzoekende partij aangehaald, volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

De Raad beklemtoont dat verzoekende partij haar vrees *in concreto* dient aan te tonen, waar zij evenwel manifest in gebreke blijft. Nergens uit haar niet nader toegelichte of ook maar enigszins onderbouwde

verklaringen blijkt immers of en wat zij in Libanon dient te vrezen en dat zij er ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er nog nooit is geweest. Uit niets blijkt en verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij in Libanon omwille van het feit dat zij er nog nooit is geweest en zij, *nota bene* een tweejarige –van een verwesterd profiel is derhalve bezwaarlijk sprake gelet op haar erg jonge leeftijd en dit wordt geenszins concreet aannemelijk gemaakt-, enkele jaren in Europa heeft verbleven (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar zienswijze en loutere algemene opmerkingen en vermoedens.

Ook waar verzoekende partij ter zitting voorts opmerkt dat zij en haar zussen als meisjes problemen zullen krijgen gelet op hun leeftijd en hun kwetsbaarheid, beperkt zij zich opnieuw tot loutere blote en hypothetische beweringen, waarmee zij dan ook geen afbreuk doet aan hetgeen eerder concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Bijgevolg doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan de in de beschikking van 28 september 2020 opgenomen grond, en blijft aldus o.a. de vaststelling overeind dat *“De in hoofde van verzoekster A. H. aangebrachte eigen elementen zijn, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, hoe dan ook te algemeen om hieruit in haar hoofde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Libanon af te leiden.”*

De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS